PAGINA JUNIORILOR ŞI ŞCOLARILOR

DOUĂ TABLOURI ÎN ALB ŞI NEGRU

SUBIECTE DE IMPORTANŢĂ MAJORĂ LA ORDINEA ZILEI

Secţiile de fotbal ale şcolilor sportive de elevi, ale şcolilor generale şi liceelor cu program, reţea care se lărgeşte şi se consolidează din ce în ce mai mult pe întreg teritoriul ţării, se prezintă în anul şcolar şi competiţional 1973—74 cu forţe şi speranţe noi. **În prezent, planul de reţea şi şcolarizare, aprobat de Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului, prevede funcţionarea a peste 50 secţii de instruire a elevilor la cel mai popular dintre sporturi.** Harta fotbalistică a ţării prezintă acum secţii şcolare mai echilibrat repartizate. În această toamnă s-au înfiinţat secţii la Baia Mare, Curtea de Argeş, Tîrnăveni, Reghin şi Caracal. S-au luat măsuri concrete pentru consolidarea celor existente în municipiile Gheorghe Gheorghiu-Dej, Mediaş, Tecuci, Petroşani. Se afirmă constant ca unităţi productive de „speranţe" Liceul din Bacău, Şcoala sportivă Craiova, Liceul „M. Viteazul" Bucureşti, Şcoala sportivă Sibiu, Şcoala sportivă nr. 2 Bucureşti ş. a.

Cu fiecare an, **tot mai mulţi tineri jucători care se pregătesc în unităţile sportive şcolare se prezintă ca mari speranţe pentru primul contigent al fotbalului românesc.** Acum, din echipa naţională de juniori U.E.F.A. —1974, lot încă în faza de alcătuire, fac parte şi **Ionel Solomon, Viorel Popa, Cornel Elisei** de la Liceul de fotbal din Bacău, **Petre Grosu** de la Şcoala sportivă nr. 2 Bucureşti (în prezent la „Sportul studenţesc"). Toate aceste realizări, încurajatoare, îşi găsesc explicaţia în prezenţa activă a fotbalului în cadrul acestor forme organizatorice, care sînt şcolile sportive şi unităţile şcolare cu program de fotbal, dar şi în competenţa unor profesori ca **Traian Todoran** (Şc. sp. Sibiu), **Alexandru Muta** (Şc. sp. Braşov), **Constantin Anghelache** (Liceul de fotbal Bacău), **Mihai Niculae** (Liceul „M. Viteazul" Bucureşti), **Vasile Feldman** (Şc. sp. Sinaia), **Ştefan Bădele** (Şc. sp. Craiova), **Mircea Pascal** (Şc. sp. Tecuci), **Victor Dinuţ** (Şc. sp. nr. 2 Bucureşti) etc. Activitatea începută în cadrul secţiilor nou înfiinţate ca şi cea desfăşurată în cadrul unităţilor care, după 2—3 ani de la înfiinţare, şi-au îmbunătăţit simţitor organizarea internă, ne dau speranţe pentru alte viitoare succese ale fotbalului şcolar, circumscris obiectivelor de instruire şi performanţă stabilite de C.N.E.F.S. şi Federaţia română de fotbal.

Dar, din păcate, alături de tabloul realizărilor, se mai află unul, cel al neajunsurilor care se desprind din acest sector de activitate. Ne vom opri asupra cîtorva în rîndurile următoare.

TALIA VIITORILOR JUCĂTORI — ELEMENTUL DE REFERINŢĂ AL SELECŢIEI

Este unanim recunoscut că, de modul cum se face selecţia, de gradul de obiectivitate al tehnicilor folosite, de precizia avizului „apt pentru performanţă" acordat de profesor în colaborare cu ceilalţi factori, depinde în mare măsură valoarea viitorului „produs final", juniorul. În această privinţă **selecţia este deficitară în nenumărate unităţi şcolare. Există încă foarte mulţi profesori care consideră selecţia doar ca un trial iniţial, nu ca un proces permanent.** Un important element de referinţă al selecţiei pentru fotbal îl constituie talia elevilor. Cum se procedează? Simplu. Se alege cel mult un jucător de talie mai înaltă pentru postul de fundaş central, în rest preferîndu-se jucători scunzi, pirpirii, dar mai îndemînatici în momentul respectiv. Acesta este un aspect. În al doilea rînd, trebuie arătat că, în unele localităţi existînd o dispersare organizatorică a secţiilor de copii şi juniori (cluburi şi asociaţii divizionare A, B şi C, centre de copii şi juniori, şcoli sportive, şcoli cu program) aria selecţiei devine din ce în ce mai limitată şi, ca urmare, **grupele conţin multe elemente lipsite de perspectivă.** Se impune deci raţionalizarea şi redistribuirea eforturilor materiale în aceste localităţi — Arad, Oradea, Craiova, Bacău, Iaşi, Braşov, Baia Mare, Mediaş, Sibiu etc. — pentru ca sarcina pregătirii copiilor şi juniorilor să fie preluată de mai puţine unităţi, dintre care cele şcolare apreciem că oferă cele mai stabile garanţii. Prin acordarea dreptului de reprezentare s-ar satisface şi obligaţia de a avea echipe de copii şi juniori pentru secţiile de seniori afiliate din localitate. Măsura ar duce neîntîrziat la o mai bună selecţie, la folosirea judicioasă a bazei materiale locale şi, implicit, la o sporire a eficienţei economice a acestor unităţi. Un oarecare început în acest sens a şi fost realizat de Federaţia română de fotbal în colaborare cu Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului (Rîmnicu Vîlcea, Carei), dar „orgolii locale" şi unele îngrădiri ale regulamentului organizării secţiilor de fotbal barează continuarea acţiunii.

DISCORDANŢĂ SUPĂRĂTOARE ÎNTRE PLANUL ŞI CONŢINUTUL CONCRET AL ORELOR DE INSTRUIRE

Şi în această privinţă se evidenţiază o serie de lipsuri care fac ca **pregătirea în cadrul unor secţii de fotbal să nu se ridice la un nivel calitativ corespunzător. Se grăbesc etapele metodice ale desfăşurării instruirii copiilor, „forţîndu-se" pregătirea pentru participarea lor în competiţii.** Mijloacele folosite în lecţii nu sînt minuţios concepute şi adaptate particularităţilor lucrului cu aceste vîrste. Se repetă metodele standardizate, multe antrenamente seamănă între ele, nu sînt variate şi atractiv organizate, mai ales la vîrsta iniţierii. Planificarea pregătirii se găseşte în flagrantă discordanţă cu ceea ce se „petrece" în unele lecţii de antrenament conduse de profesori de specialitate.

În privinţa abordării, în procesul instruirii, a factorilor antrenamentului se întîlnesc frecvent două orientări pe care le considerăm la fel de eronate: ori se acordă pregătirii tehnice un loc prioritar în instruire, fotbaliştii elevi ajungînd la vîrsta încheierii junioratului fără capacitatea bio-motrică solicitată de jocul actual (angajament viguros, viteză sporită, ritmuri alternate tactic, sarcini duble), dar cu execuţii tehnice de bază sufitient de automatizate pentru un tempo lent de joc, ori pregătirea fizică, constituind un exclusiv criteriu de selecţie, determină încărcătura prioritară în instruire, ceea ce generează o insuficientă satisfacere a minimului de cerinţe tehnice.

Necesitatea unei programe unice, care să orienteze conţinutul pregătirii atît în centrele de copii şi juniori, cît şi în unităţile şcolare, este evidentă şi de o mare însemnătate. Aceasta, alcătuită în comun de specialiştii F.R.F. şi M.E.I., va trebui să stabilească, pe baza cerinţelor actuale ale jocului, parametrii de efort, sistemele de acţionare şi raporturile optime pentru toate laturile pregătirii copiilor şi juniorilor.

O cauză cu multe implicaţii asupra instruirii, dar care ocoleşte de această dată responsabilitatea profesorului, este aceea că **în multe oraşe din ţară, din cauza lipsei unui număr suficient de echipe, nu poate fi asigurată participarea la jocurile unei competiţii mai lungi.** Prin urmare, cei mai mici fotbalişti trebuie să aştepte vîrsta junioratului pentru a-şi modela pregătirea după cerinţele jocului.

ŞCOALA SPORTIVĂ SINAIA — UN EXEMPLU SEMNIFICATIV

La acest capitol se pot constata cele mai puţine motive de satisfacţie. Un număr foarte mic de unităţi sportive şcolare au primit sprijin pentru a-şi amenaja propria bază (Şc. sportivă Oradea şi Şc. sportivă „Braşovia"). Cele mai multe continuă să fie chiriaşe la terenurile unor asociaţii sau cluburi cu echipe divizionare care le oferă un program cu totul necorespunzător faţă de orarul elevilor din şcolile obişnuite. Consiliile judeţene pentru educaţie fizică şi sport (din a căror componenţă fac parte, de curînd, şi inspectorii judeţeni pentru educaţie fizică) nu acordă peste tot atenţia cuvenită rezolvării acestei necesităţi. Cum altfel s-ar putea explica situaţia Şcolii sportive Piteşti, ai căror elevi fac de doi ani antrenamente pe un teren de handbal din curtea unei şcoli, a Şcolii sportive Sinaia care, deşi a dat şase jucători în lotul echipei locale Carpaţi (Div. C.), nu are încă acces pe terenul oraşului, a Şcolii sportive Braşov care face antrenamente şi îşi programează jocurile la Bod? Lista poate continua cu secţiile de fotbal ale şcolilor sportive din Rm. Vîlcea, Craiova etc.

TRANSFERURI (DE PROFESORI) CU TÎLC...

Există în secţiile de fotbal ale unităţilor sportive şcolare **o nedorită fluctuaţie a cadrelor de specialitate.** Răspunderea pentru această situaţie — cu implicaţii dintre cele mai importante pentru continuitatea metodică a pregătirii elevilor, pentru calitatea instruirii — revine inspectoratelor şcolare judeţene. Numirea unui cadru didactic într-o secţie sau clasă de fotbal trebuie să fie o garanţie pentru activitatea din cadrul şcolilor respective. Mai sînt profesori, cu specializare fotbal, care după 1—2 ani de activitate în unităţile sportive şcolare, solicită transferul în şcoli obişnuite, invocînd diferite greutăţi materiale şi organizatorice. Dar adevăratul motiv îl constituie lipsa de pasiune pentru specializarea aleasă ca şi presupusa... comoditate a activităţii din şcolile de bază.

Am punctat în rîndurile de mai sus cîteva din problemele principale ale fotbalului şcolar. Şi nu putem încheia fără a arăta că organele locale, împuternicite cu îndrumarea şi controlul activităţii din cadrul unităţilor sportive şcolare, au datoria **să urmărească cu mai multă responsabilitate crearea unor condiţii corespunzătoare desfăşurării procesului de instruire** (teren de antrenament şi competiţie), **calitatea pregătirii, perspectiva celor selecţionaţi, stabilitatea şi competenţa cadrelor de specialitate, perfecţionarea lor profesională continuă.** În unele locuri aceste atribuţii nu au fost îndeplinite, ceea ce a obligat Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului să radieze din reţeaua sa secţiile de fotbal din cadrul Şc. sportive Sf. Gheorghe, Şc. sportive Viitorul Cluj şi Şc. sportive 2 Constanţa. Este ştiut că, pentru consolidarea organizatorică şi materială a secţiilor de fotbal din cadrul instituţiilor sportive şcolare, pentru creşterea prestigiului acestor unităţi, au responsabilităţi egal distribuite — inspectorul general şcolar, inspectorul judeţean pentru educaţie fizică, directorul unităţii sportive şcolare şi profesorul care conduce procesul de instruire. Cu sprijinul şi îndrumarea organelor locale de învăţămînt şi a consiliilor pentru educaţie fizică şi sport, capacitînd intens toţi factorii direct responsabili, fotbalul şcolar poate face noi şi frumoşi paşi înainte, devenind o verigă şi mai activă în ansamblul activităţii acestui sport atît de îndrăgit.

prof GHEORGHE DRAGOMIR
inspector în Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului

DUPĂ DUBLA CONFRUNTARE ROMÂNO-BULGARĂ

ANTITEZELE UNUI CUPLAJ ŞI ÎNVĂŢĂMINTELE LUI

La mijlocul săptămînii trecute, pe stadionul Republicii din Capitală s-a consumat încă una din acţiunile loturilor noastre de juniori (I—II) din această toamnă. A fost, de fapt, un cuplaj internaţional, o dublă întîlnire între juniorii români şi bulgari.

În primul meci au jucat echipele de perspectivă, alcătuite din jucători de 16—17 ani. Apoi, în „vedetă", au apărut pe gazonul stadionului din Dealul Spirii primele selecţionate de juniori ale celor două ţări, în rîndurile cărora au evoluat şi cîţiva jucători cu valoare recunoscută, cum sînt **Vrînceanu, Hurloi, Ioniţă, Ioncev** (Botev Vraţa), **Encev** (Spartak Varna), **Todorov** (Iantra Gabrovo).

Juniorii noştri au pierdut ambele meciuri, dar dincolo de rezultatele ca atare (1—2 şi 0—1) care contează mai puţin, confruntările dintre speranţele de mîine ale fotbalului nostru şi bulgar au evidenţiat foarte multe aspecte semnificative, DATE ALE UNOR PROBLEME aflate la ordinea zilei, despre care se discută cu ardoare. **Ar fi fost bine ca la aceste meciuri, pline de învăţăminte, să participe, dacă nu toţi, măcar coordonatorii centrelor de copii şi juniori, directorii şcolilor cu profil, pentru a se CONVINGE PE VIU de modul cum se prezintă lucrurile atunci cînd jucătorii pe care i-au pregătit — cum i-au pregătit şi-i pregătesc tot timpul anului — sînt chemaţi şi puşi să apere culorile naţionale, să vadă concret CUM jucăm noi şi, mai ales, CUM joacă alţii. Pentru a trage concluziile de rigoare.**

Pe „Republicii" au fost joia trecută cîţiva dintre tehnicienii cunoscuţi ai fotbalului nostru, care şi-au făcut un crez din a depista, creşte şi promova jucători de certă valoare: **Traian Ionescu, Ioan Kluge, Mihai Birzan, Leonte Ianovschi, Gică Stănoulescu,** precum şi alţi cîţiva mai tineri „descoperitori de talente" **(Ioan Stoişor, Dumitru şi Octavian Popescu** etc.). Cu unii dintre aceştia am... disecat meciurile, mai mult sau mai puţin în contradictoriu. Din aceste discuţii, avînd ca subiect cele întîmplate pe teren, s-au desprins însă nişte ADEVĂRURI GENERALE, însuşite de toţi cei prezenţi pe marginea terenului sau în tribunele stadionului. Vom consemna mai jos doar cîteva, cele mai semnificative.

● Juniorii bulgari au cîştigat meciurile deoarece **AU JUCAT MAI SIMPLU,** fără „zorzoane", demonstrînd o mare DĂRUIRE în joc şi o formidabilă PUTERE DE LUPTĂ. Combinaţiile lor, **IN VITEZĂ,** au surprins — normal — apărarea echipelor noastre. Faza din min. 10 al celui de al doilea meci a fost o mostră a felului lor de a acţiona: **Todorov** (din centru) l-a deschis lung, pe **Kaşerov,** fundaşul urcat în atac; urmează o cursă rapidă, centrare „dintr-o bucată" pe partea opusă, la extrema stîngă **Ioncev,** şut viguros al acestuia, din voleu, la 10 cm de bara porţii lui **Ioniţă!** Aşa au marcat juniorii bulgari în primul meci, aşa puteau s-o facă de cîteva ori şi în al doilea. De altfel, ei s-au prezentat la Bucureşti cu **EXTREME FOARTE RAPIDE (Ioncev, S. Nikolov, Velicikov)** pe care apărătorii echipelor noastre n-au reuşit să le mareheze strict şi au... marcat ele goluri **(Ioncev şi S. Nikolov).**

● Care a fost REPLICA juniorilor noştri? Aceeaşi pe care o cunoaştem de ani de zile. De multe ori, în apărare s-au **COMPLICAT** inutil, în loc să degajeze imediat, cu adresă precisă. La mijlocul terenului aceeaşi **TESĂTURA DE PASE** care a permis apărătorilor oaspeţi să se regrupeze. Astfel au fost ratate momentele favorabile de a surprinde pe picior greşit apărări masive, alcătuite de jucători cu excelentă detentă. Dar cel mai supărător fapt rămîne acela că — chiar aşa jucînd — atacul, după ce şi-a creat cîteva mari ocazii, le-a **IROSIT NEPERMIS DE UŞOR, precizia şi tăria şuturilor fiind o materie de studiu" la care au rămas corigenţi.** Ratările — oare, în astfel de situaţii e vorba numai de lipsă de forţă, sau şi de tehnică elementară? — continuă să fie boala cronică a fotbalului nostru, începînd cu juniorii mici şi terminînd cu seniorii trecuţi de... 30 de ani.

Aşadar: **viteză sporită în fazele de finalizare, simplitate în acţiuni, forţă, vigoare, precizie în lovituri la poartă** — iată doar cîteva din acele învăţăminte (despre care aminteam la începutul acestor rînduri) aduse în prim-plan de această dublă confruntare dintre fotbalul nostru junior şi cel din ţara vecină.

N-am vrea să punem punct fără a arăta că asemenea întîlniri sînt extrem de utile. Ce bine ar fi să fie cît mai multe! Pentru că, dincolo de eşecuri sau succese, rămîn nişte idei, nişte convingeri în spiritul cărora trebuie muncit la acest nivel al fotbalului nostru.

Laurenţiu DUMITRESCU

Superioritatea evidentă a juniorilor bulgari. Unde sînt atacanţii noştri? Faza din primul meci al cuplajului România — Bulgaria, 1—2.